

Divine Authority, Sublime Young Men

By President Steven J. Lund
Young Men General President

Jumalallinen valtuus, yleviä nuoria miehiä

Ylijohtaja Steven J. Lund
Nuorten Miesten ylijohtaja

April 2025 general conference

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us.

Thank you, Elder Andersen, for that remarkable expression of priesthood power and of the power of the Savior's Atonement.

One Sunday morning this January, as I sat in sacrament meeting, over a dozen young men were sustained to be advanced in the Aaronic Priesthood. I felt the world changing beneath our feet.

It struck me that all around the world, time zone by time zone, in sacrament meetings just like that one, tens of thousands of deacons, teachers, and priests—like President Holland's friend this morning, Easton—were being sustained to be ordained into lifelong priesthood ministries that would span the length and breadth of the gathering of Israel.

Each January, hands are laid on the heads of about 100,000 young men, connecting them through ordinance to a bright line of authority stretching back through the Restoration epoch to Joseph and Oliver, to John the Baptist, and to Jesus Christ.

Now, ours is not always a very demonstrative church. Here, we do understatement.

But still, seeing this rolling thunder of newly ordained priesthood holders spreading across the earth, I wondered—in a “church of joy” kind of way—if it shouldn't be shouted from the rooftops. “Today,” I thought, “there should be trumpets and crashing cymbals and blazing Roman candles. There should be parades!”

Olen ikuisesti kiitollinen siitä, että Aaronin pappeuden haltijat sekä heille annetun pappeuden voimat, toimitukset ja velvollisuudet siunaavat meitä kaikkia.

Vanhin Andersen, kiitos siitä, miten merkittävällä tavalla olet puhunut pappeuden voimasta ja Vapahtajan sovituksen voimasta.

Eräänä sunnuntaiaamuna tämän vuoden tammikuussa, kun istuin sakramenttikokouksessa, toistakymmentä nuorta miestä hyväksyttiin etenemään Aaronin pappeudessa. Tunsin maailman muuttuvan jalkojemme alla.

Minulle tuli yhtäkkiä mieleen, että kaikkialla maailmassa aikavyöhyke kerrallaan aivan samanlaisissa sakramenttikokouksissa kymmeniä tuhansia diakoneja, opettajia ja pappeja – kuten presidentti Hollandin tänä aamuna mainitsema ystävä Easton – hyväksytään asetettaviksi elinikäiseen pappeuden palvelutyöhön, joka ulottuu Israelin kokoamisen koko laajuudelle.

Joka tammikuu kädet asetetaan suunnilleen 100 000 nuoren miehen pään päälle, mikä toimituksen kautta yhdistää heidät loistavaan valtuusketjuun, joka ulottuu läpi palautuksen aikakauden Josephiin ja Oliveriin, Johannes Kastajaan ja Jeesukseen Kristukseen.

Kirkossa me emme aina tuo asioita esiin kovinkaan ponnekkaasti. Meillä on taipumuksena vähätellä.

Mutta silti kun näin mielessäni tämän vasta asetettujen pappeudenhaltijoiden joukon vyöryvän esiin kaikkialla maailmassa, mietin – tavalla, joka sopii ”kirkkoon, joka on täynnä iloa” – eikö tätä pitäisi kuuluttaa katoilta. ”Tänään pitäisi olla torvia ja heliseviä symbaaleja sekä loistavia roomalaisia kynttilöitä”, ajattelin. ”Pitäisi järjestää

Knowing God's power for what it truly is, we were witness to the disruption of the very patterns of this world by godly authority spreading across the earth.

These ordinations launch these young men into lifetimes of service as they will find themselves in consequential times and places where their presence and prayers and the powers of the priesthood of God they hold will profoundly matter.

This controlled chain reaction began with a ministering angel sent of God. The resurrected John the Baptist of ancient times appeared to Joseph and Oliver, placed his hands on their heads, and said, "Upon you my fellow servants, in the name of Messiah I confer the Priesthood of Aaron, which holds the keys of the ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins" (Doctrine and Covenants 13:1).

John called this authority the "Priesthood of Aaron," after Moses's brother and priesthood companion. Anciently, the holders of this priesthood of Aaron were to teach and assist with ordinances—ordinances that focused discipleship on the future Messiah, the Lord Jesus Christ (see Deuteronomy 33:10).

The book of Numbers explicitly assigns to holders of the priesthood of Aaron the tasks of handling the vessels of the ordinances. "And thou shalt appoint Aaron and his sons ... and their charge shall be ... the table ... and the vessels of the sanctuary wherewith they minister" (Numbers 3:10, 31).

The Old Testament ordinance of animal sacrifice was fulfilled and replaced through the Savior's life and Atonement. That ancient ordinance was replaced with the ordinance we now call the sacrament of the Lord's Supper.

The Lord entrusts today's bearers of the priesthood of Aaron to do very much the same things they did anciently: to teach and to administer ordinances—all to remind us of His Atonement.

When deacons, teachers, and priests help with the sacrament, they receive its blessings just like everyone else: by keeping the covenant they make as they individually partake of the bread and the water. But in the performance of these sacred duties, they also learn more about their priesthood roles and responsibilities.

paraateja!"

Koska tiedämme, mitä Jumalan voima todella on, me näimme tämän maailman mallien häiriintyvän, kun jumalista valtuutta levittäytyy maan päälle.

Nämä asettamiset lähettävät nämä nuoret miehet liikkeelle elinikäiseen palvelemiseen, kun he huomaavat joutuvansa merkittäviin hetkiin ja paikkoihin, joissa heidän läsnäolollaan ja rukouksillaan sekä heillä olevan Jumalan pappeuden voimilla on syvälinen merkitys.

Tämä hallittu ketjureaktio alkoi Jumalan lähettämän palvelevan enkelin myötä. Muinaisten aikojen ylösnoussut Johannes Kastaja ilmestyi Josephille ja Oliverille, asetti kätensä heidän pänsä päälle ja sanoi: "Teille, palvelustovereilleni, minä Messiaan nimessä annan Aaronin pappeuden, joka pitää hallussaan enkelien palveluksen ja parannuksen evankeliumin sekä syntien anteeksi saamiseksi suoritettavan upotuskasteen avaimet" (OL 13:1).

Johannes nimitti tätä valtuutta "Aaronin pappeudeksi" Mooseksen veljen ja pappeustoverin mukaan. Muinoin tämän Aaronin pappeuden haltijoiden oli määrä opettaa ja auttaa toimituksissa – toimituksissa, jotka keskittivät opetuslapsuuden tulevaan Messiaaseen, Herraan Jeesukseen Kristukseen (ks. 5. Moos. 33:10).

Neljännessä Mooseksen kirjassa nimenomaan Aaronin pappeuden haltijoille annetaan tehtäväksi käsitellä toimituksiin liittyviä esineitä. "Käske Aaronin ja hänen poikiensa – – huolehtia – – uhrileipäpöydästä, – – jumalanpalveluksessa käytettävistä esineistä" (4. Moos. 3:10, 31).

Vanhan testamentin eläinuhritoimitus täytettiin ja korvattiin Vapahtajan elämän ja sovituksen kautta. Tuo muinainen toimitus korvattiin toimituksella, jota nykyään nimitämme Herran ehtoollisen sakramentiksi.

Nykyään Herra antaa Aaronin pappeuden haltijoiden vastuulle tehdä hyvin paljon samaa, mitä he tekivät muinoin: opettaa ja suorittaa toimituksia – kaikki muistuttamaan meitä Hänen sovituksestaan.

Kun diakonit, opettajat ja papit auttavat sakramentin kanssa, he saavat sen siunauksia aivan kuten kaikki muutkin: pitämällä liiton, jonka he tekevät nauttiessaan leivän ja veden henkilökohtaisesti. Mutta suorittaessaan näitä pyhiä velvollisuuksia he myös oppivat lisää pappeusrooleistaan ja -vastuistaan.

The Aaronic Priesthood is called the preparatory priesthood partly because its ordinances allow them to experience the weight and the joy of being on the Lord's errand, preparing them for future priesthood service, when they may be called upon to minister in unforeseeable ways—including pronouncing inspired blessings in times when hopes and dreams, and even life and death, hang in precarious balance.

Such serious expectations require serious preparation.

The Doctrine and Covenants explains that deacons and teachers are “to warn, expound, exhort, and teach, and invite all to come unto Christ” (Doctrine and Covenants 20:59). In addition to these opportunities, priests are to “preach ... and baptize” (Doctrine and Covenants 20:50).

Well, all that sounds like a lot, but in the real world, these things happen naturally and all over the world.

One bishop taught his new deacons quorum presidency these duties. So the young presidency began to talk about what that might look like in their quorum and in their ward. They decided they should start visiting elderly ward members to see what they needed and then do that.

Among those they served was Alan, a rough, often profane, and sometimes hostile neighbor. Alan's wife, Wanda, became a member of the Church, but Alan was, as we say, something of a piece of work.

Still, the deacons went to work, comically ignoring his insults, while they shoveled snow and took out trash. Deacons can be hard to hate, and Alan eventually began to love them. At some point they invited him to church.

“I don't like church,” he responded.

“Well, you like us,” they said. “So come with us. You can just come to our quorum meeting if you want.”

And with the bishop's approval, he came—and he kept coming.

The deacons became teachers, and as they continued to serve him, he taught them to work on cars and to build things. By the time these deacons-turned-teachers became priests, Alan was calling them “my boys.”

They were earnestly preparing for missions and asked him if they could practice missionary

Aaronin pappeutta nimitetään valmistavaksi pappeudeksi osittain sen vuoksi, että sen toimittukset sallivat heidän kokea Herran työn tekemisen painolastia ja iloa valmistautumista tulevaan pappeuden palvelutyöhön, jolloin heitä saatetaan kutsua palvelemaan ennalta arvaamattomilla tavoilla – kuten lausumaan innoitettuja siunauksia hetkinä, jolloin toiveet ja unelmat ja jopa elämä ja kuolema ovat hauraissa kantimissa.

Tällaiset vakavat odotukset edellyttävät vakavaa valmistautumista.

Opissa ja liitoissa selitetään, että diakonien ja opettajien tulee ”varoittaa, selittää, kehottaa ja opettaa ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse” (OL 20:59). Näiden mahdollisuuksien lisäksi pappien tulee ”saarnata – ja kastaa” (OL 20:50).

Kaikki tämä kuulostaa paljolta, mutta todellisuudessa maailmassa näitä asioita tapahtuu luonnollisesti ja eri puolilla maailmaa.

Eräs piispa opetti uudelle diakonien kooruminsa johtokunnalle näitä velvollisuuksia. Niinpä nuori johtokunta alkoi keskustella siitä, millaista se saattaisi olla heidän koorumissaan ja heidän seurakunnassaan. He päättivät, että heidän pitäisi alkaa käydä iäkkäiden seurakuntalaisten luona nähdäkseen, mitä nämä tarvitsevat, ja sitten tehdä sitä.

Niiden joukossa, joita he palvelivat, oli Alan, karkea, usein rienaava ja toisinaan vihamielinen naapuri. Alanin vaimo Wanda liittyi kirkkoon, mutta Alan oli – kuten sanotaan – varsin mielenkiintoinen tapaus.

Silti diakonit ryhtyivät työhön – jättäen hu vittuneina huomiotta hänen loukkaavat sanansa, kun he lapioivat lunta ja veivät roskia. Diakoneja voi olla vaikea vihata, ja Alan alkoi lopulta pitää heistä. Jossakin vaiheessa he kutsuivat hänet kirkkoon.

”En pidä kirkosta”, Alan vastasi.

”No, sinä pidät meistä”, he sanoivat. ”Tule siis mukaamme. Voithan tulla vain koorumimme kokoukseen, jos niin haluat.”

Ja piispan luvalla hän tuli – ja jatkoi tulemistaan.

Diakoneista tuli opettajia, ja kun he jatkoivat Alanin palvelemista, hän opetti heitä korjaamaan autoja ja rakentamaan kaikenlaista. Siinä vaiheessa kun näistä opettajista tuli pappeja, Alan nimitti heitä ”omiksi pojikseen”.

He valmistautuivat tosissaan lähetystyöhön ja kysyivät Alanilta, voisivatko he harjoitella lähe-

lessons with him. He swore that he would never listen and never believe, but, yeah, they could practice at his house.

And then Alan got sick. And he softened.

And one day in quorum meeting, he tenderly asked them to pray for him to quit smoking, and so they did. But then they followed him home and confiscated all of his tobacco stash.

As his failing health put Alan into hospitals and rehab centers, “his boys” served him, quietly exuding powers of priesthood and of love unfeigned (see Doctrine and Covenants 121:41).

The miracle continued when Alan asked to be baptized—but then he passed away before it could happen. At his request, his deacons-turned-priests were the pallbearers and the speakers at his funeral, where they—fittingly—warned, expounded, exhorted, taught, and invited all to Christ.

And later, in the temple, it was one of “Alan’s boys” who baptized that erstwhile deacons quorum president in proxy for Alan.

Everything John the Baptist said to do, they did. They did what deacons, teachers, and priests do all over this Church and all over this world.

One of the things holders of the priesthood of Aaron are charged to do involves the ordinance of the sacrament.

Last year I met an inspired bishop and his wonderful wife. On a recent Saturday morning, they were driving to their son’s baptism and suffered the tragic and sudden loss of their darling two-year-old daughter, Tess.

The next morning their ward members gathered for sacrament meeting filled with compassion, also suffering over the loss of this perfect little girl. No one expected the bishop’s family to be at church that morning, but a couple of minutes before the meeting started, they quietly entered and took their place.

The bishop went to the stand and walked past his usual seat between his counselors and sat down instead between his priests at the sacrament table.

During that anguished and sleepless night

tystyöoppiaihteita hänen kanssaan. Hän vannoi, ettei koskaan kuuntelisi eikä koskaan uskoisi, mutta kyllä, he voisivat harjoitella hänen kotonaan.

Sitten Alan sairastui. Ja hän pehmentyi.

Eräänä päivänä koorumin kokouksessa Alan pyysi heitä lempeästi rukoilemaan, että hän pystyisi lopettamaan tupakoinnin, ja niin he rukoilivat. Mutta sitten he seurasivat häntä hänen kotiinsa ja takavarikoivat koko hänen tupakkajemmansa.

Kun Alan joutui heikkenevän terveytensä vuoksi sairaaloihin ja kuntoutuskeskuksiin, ”hänen poikansa” palvelivat häntä uhkuen hiljaa pappeuden ja vilpittömän rakkauden voimaa (ks. OL 121:41).

Ihme jatkui, kun Alan pyysi saada mennä kasteelle – mutta sitten hän menehtyi ennen kuin se ehti tapahtua. Alanin pyynnöstä hänen diakoninsa, joista oli tullut pappeja, olivat arkunkantajat ja puhujat hänen hautajaisissaan, joissa he – sopivasti – varoittivat, selittivät, kehottivat, opettivat ja kutsuivat kaikkia Kristuksen luo.

Myöhemmin temppelissä yksi ”Alanin pojista” kastoi sen entisen diakonien koorumin johtajan Alanin hyväksi ja puolesta.

He tekivät kaiken, mitä Johannes Kastaja käski tehdä. He tekivät sitä, mitä diakonit, opettajat ja papit tekevät kaikkialla tässä kirkossa ja kaikkialla tässä maailmassa.

Yksi niistä asioista, joita Aaronin pappeuden haltijoiden on määrä tehdä, liittyy sakramentti-toimitukseen.

Viime vuonna tapasin erään innoitetun piispan ja hänen suurenmoisen vaimonsa. Hiljattain eräänä lauantaiaamuna he olivat ajamassa poikansa kastetilaisuuteen ja joutuivat kokemaan pienen suloisen kaksivuotiaan tyttärensä Tessin traagisen ja äkillisen menetyksen.

Seuraavana aamuna heidän seurakuntansa jäsenet kokoontuivat sakramenttikokoukseen täynnä myötätuntoa ja myös kärsien tämän täydellisen pienen tytön poismenosta. Kukaan ei odottanut piispan perheen olevan kirkossa sinä aamuna, mutta pari minuuttia ennen kokouksen alkua he astuivat hiljaa sisään ja menivät omille paikoilleen.

Piispa meni korokkeelle ja käveli ohi tavanomaisen istumapaikkansa neuvonantajiensa välissä ja istuutui sen sijaan pappiensa väliin sakramenttipöydän ääreen.

Tuona edeltävänä ahdistuneena ja unetto-

before of searching for understanding and peace, he had received a strong impression of what his family most needed—and what his ward most needed. It was to hear the voice of their bishop, their ward Aaronic Priesthood president, their grieving father, pronounce the promises of the sacramental covenant.

So, in due course, he knelt with those priests and spoke to His Father. With the pathos of that occasion, he pronounced some of the most powerful words that anyone is ever allowed to say out loud in this lifetime.

Words of eternal consequence.

Words of ordinance.

Words of covenant.

Instruction that connects us to the very purposes of this life—and to the most magnificent outcomes of Heavenly Father’s plan for us.

Can you imagine what the congregation heard in that chapel that day—what they felt in the words that we hear every Sunday in our chapels?

“O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it, that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him and keep his commandments which he has given them; that they may always have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:77).

And then: “O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this [water] to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:79).

This good father and mother testify that that promise has been fulfilled. They do, in fact, to their everlasting comfort, “have his Spirit to be with them.”

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us through the keys of

mana yönä, jolloin hän oli etsinyt ymmärrystä ja rauhaa, hän oli saanut voimallisen vaikutelman siitä, mitä hänen perheensä tarvitsi eniten – ja mitä heidän seurakuntansa tarvitsi eniten. Se oli kuulla heidän piispansa, heidän seurakuntansa Aaronin pappeuden johtajan, heidän surevan isänsä äänen lausuvan sakramenttiliiton lupaukset.

Niinpä määrättynä hetkenä hän polvistui niiden pappien kanssa ja puhui Isälleen. Tuon tilaisuuden edellyttämällä hartaudella hän lausui voimallisimpia sanoja, mitä kukaan saa koskaan lausua ääneen tässä elämässä.

Sanoja, joilla on iankaikkista merkitystä.

Toimituksen sanoja.

Liiton sanoja.

Opetusta, joka yhdistää meidät tämän elämän todellisiin tarkoituksiin – ja taivaallisen Isän meitä varten laatiman suunnitelman suurenmoisiin lopputuloksiin.

Osaatko kuvitella, mitä kuulijat kuulisivat siinä kappelissa sinä päivänä – mitä he tunsivat niissä sanoissa, jotka kuulemme joka sunnuntai kappeleissamme?

”Oi Jumala, iankaikkinen Isä, me pyydämme sinua Poikasi Jeesuksen Kristuksen nimessä siunaamaan ja pyhittämään tämän leivän kaikkien niiden sieluille, jotka sitä nauttivat, jotta he söisivät Poikasi ruumiin muistoksi ja todistaisivat sinulle, oi Jumala, iankaikkinen Isä, että he ovat halukkaita ottamaan Poikasi nimen päällensä ja muistamaan hänet aina ja pitämään hänen käskynsä, jotka hän on antanut heille, jotta hänen Henkensä olisi aina heidän kanssansa. Aamen.” (OL 20:77.)

Ja sitten: ”Oi Jumala, iankaikkinen Isä, me pyydämme sinua Poikasi Jeesuksen Kristuksen nimessä siunaamaan ja pyhittämään tämän [veden] kaikkien niiden sieluille, jotka sitä juovat, jotta he tekisivät sen Poikasi veren muistoksi, joka on vuodatettu heidän tähtensä; jotta he todistaisivat sinulle, oi Jumala, iankaikkinen Isä, että he muistavat hänet aina, jotta hänen Henkensä olisi heidän kanssansa. Aamen.” (OL 20:79.)

Tämä hyvä isä ja äiti todistavat, että tuo lupaus on täyttynyt. Tosiaankin heidän ikuisiksi lohdukseen ”hänen Henkensä [on] heidän kanssansa”.

Olen ikuisesti kiitollinen siitä, että Aaronin pappeuden haltijat sekä heille annettun pappeuden voimat, toimitukset ja velvollisuudet

the very “ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1). In the name of Jesus Christ, amen.

siunaavat meitä kaikkia ”enkelien palveluksen ja parannuksen evankeliumin sekä syntien anteeksisaamiseksi suoritettavan upotuskasteen” avainten kautta (OL 13:1). Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.